

Преюдициално запитване от Conseil d'État (Франция), постъпило на 6 март 2014 г. — FCD — Fédération des entreprises du commerce et de la distribution, FMB — Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison/Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie

(Дело C-106/14)

(2014/C 142/35)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Conseil d'État

Страни в главното производство

Жалбоподател: FCD — Fédération des entreprises du commerce et de la distribution, FMB — Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison

Отговорник: Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie

Преюдициален въпрос

Прилагат ли се задълженията, произтичащи от член 7, параграф 2 и член 33 от Регламент № 1907/2006 (REACH) ⁽¹⁾, когато дадено „изделие“ по смисъла на регламента е съставено от няколко елемента, които сами по себе си отговарят на определението за изделие, дадено от регламента, единствено по отношение на съставното изделие или и по отношение на всеки един от елементите, които отговарят на определението за изделие?

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 1907/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 година относно регистрацията, оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH), за създаване на Европейска агенция по химикали, за изменение на Директива 1999/45/ЕО и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета и Регламент (ЕО) № 1488/94 на Комисията, както и на Директива 76/769/ЕИО на Съвета и директиви 91/155/ЕИО, 93/67/ЕИО, 93/105/ЕО и 2000/21/ЕО на Комисията (ОВ L 396, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 60, стр. 3).

Преюдициално запитване, отправено от Върховен административен съд (България) на 7 март 2014 година — „ГСТ-Сървиз АГ Германия“/Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ Пловдив при Централно управление на Националната агенция за приходите

(Дело C-111/14)

(2014/C 142/36)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Върховен административен съд

Страни в главното производство

Жалбоподател: „ГСТ-Сървиз АГ Германия“

Отговорник: Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ Пловдив при Централно управление на Националната агенция за приходите

Преюдициални въпроси

1. Разпоредбата на чл. 193 от Директива 2006/112/ЕО ⁽¹⁾ трябва ли да се тълкува в смисъл, че ДДС се дължи единствено и само от данъчнозадълженото лице, извършващо облагаеми доставки на стоки и услуги, или от лицето, на което са доставени стоките или услугите, в случаите, когато облагаемата доставка на стоки или услуги се извършва от данъчнозадължено лице, което не е установено в държавата-членка, в която е дължим ДДС, доколкото това е предвидено от съответната държава членка, но не и от двете едновременно?

2. Ако се приеме, че ДДС се дължи само от едното от двете лица — или доставчика, или получателя, в случаите, когато това е предвидено от съответната държава-членка, то следва ли правилото на чл. 194 от Директивата да бъде спазено и в случаите, когато получателят на услугите е прилагал неправилно механизма за самоначисляване, воден от презумпцията, че доставчикът не е формирал постоянен обект за целите на ДДС на територията на Република България, а в крайна сметка доставчикът е формирал постоянен обект относно предоставените услуги?
3. Принципът на данъчния неутралитет като основен принцип, имащ значение за изграждането и функционирането на общата система на ДДС, следва ли да се тълкува в смисъл, че допуска данъчна ревизионна практика като тази по главния спор, според която въпреки приложеното самоначисляване от страна на получателя на услугите, ДДС е начислен втори път и на доставчика по сделката, като се вземе предвид, че за доставката данък вече е начислен от получателя, рискът от загуба на данъчни приходи е отстранен и предвиденият в националния закон режим на корекция на данъчните документи е неприложим?
4. Принципът на неутралитет на данъка върху добавена стойност, трябва ли да се тълкува в смисъл, че не допуска на основание на национална разпоредба данъчната администрация да откаже да възстанови повторно начисления ДДС на доставчика по доставка, за която получателят е начислявал ДДС по реда на чл. 82, ал. 2 от ЗДДС, при положение, че данъчната администрация е отказала правото на получателя да приспадне повторно начисления данък върху добавената стойност поради липса на съответен данъчен документ, а режимът на корекция, предвиден в националния закон, вече не е приложим поради наличие на влязъл в сила ревизионен акт?

⁽¹⁾ Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност ОВ L 347, стр. 1; Специално българско издание: глава 9, том 3, стр. 7